

## СЕЯЧ

В очите ти гори предутринната ведрина  
и ти вървиш и сееш едри, чисти семена.

Над черните бразди се сипе твоя златен плод —  
за да кълни напролет житото за нов живот.

Тъй както в нивите ще никнат житните зърна,  
така и в твоето сърце се ражда светлина.

И тя гори — и тя възпламва в ален слънчев сноп, —  
и тя пламти и грей под синия небесен свод.

Лъча от тази светлина гори над твоя път  
и сгрява всеки кълн в борбата към живот и смърт.

И ето — идва ден, жетвари с остър сѐрп в ръце  
прибират житото от плодоносното поле.

А хиляден народ сред този топъл жетвен ден,  
ги гледа, как берат плода на твоя труд, свещен.

Как всички късат мак — и пеят с ясни гласове  
и кичат твоя лик с венец от житни класове.

И ти пред тях стоиш, в ръцете с първи жетвен сноп,  
като мъдрец, повел народа си към нов живот.